ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Τοῦ HUGH CONWAY

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τοῦ ἔλεγε, ὅτι μιὰ καὶ δὲ θυμόταν τίποτε, γιατὶ νὰ τὴν ἔπαιρνε γυναίκα του ; Ὁ Τζένερι τᾶχασε μπρὸς σὲ μιὰ τέτοια τερατώδη πρόταση. Θὰ διέκοπτε μάλιστα κάθε σχέση του μὲ τὸ Μακάρι, ἂν δὲν τοῦς ἔνωνε ἕνα τόσο τρομερὸ μυστικό.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ συνέβησαν στὸ Λονδῖνο τὰ γεγονότα, χάρις στὰ ὁποῖα κατώρθωσα νὰ πληνιάσω τὴν Παυλίνα καὶ νὰ τὴ ζητήσω σὲ γάμο. Δίνοντάς τη μου, ὁ Τζένερι, ἐπηλλάσσετο ἀπ' αὐτὴ καὶ συγχρόνως τὴν ἔσωζε ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ Μακάρι. Ἔτσι ἔγινε ὁ ἀλλόκοτος γάμος.

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἐξομολόγησις τοῦ Τζένερι. Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο μοῦ τὰ ἐξιστόρησεν ὅλα, μ' ἔκανε νὰ βεβαιωθῶ ὅτι μοῦ εἶπε τὴν ἀλήθεια χωρὶς νὰ κρύψῃ ἢ νὰ μεταβάλῃ τίποτε.

Ἦταν πιὰ ἀνάγκη νὰ τελειώσω τὴ συζήτησή μας. Εἶχε βαστήξει τόσο πολὺ ὥστε ὁ εὐγενὴς λοχαγὸς Βαρλαμώφ εἶχε προβάλει ἀρκετὲς φορὲς τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, δείχνοντάς μου ἔτσι ὅτι εἶχα ὑπερβεῖ τὰ ὅρια τῆς ἀδείας μου, ὅσο ἐξαιρετικὴ κι' ἂν ἦταν. Ἐξ ἄλλου ὁ σκοπὸς τοῦ ταξειδιοῦ μου εἶχε πετύχει. Εἶχα μάθει ὅτι ἤθελα νὰ μάθω.

Ὁ Τζένερι ἔπαψε νὰ μιλάῃ. Ἔμενε καθισμένος μὲ τὰ μάτια του καρφωμένα στὸ πάτωμα. Εἶχα μπροστά μου ἕνα ἄνθρωπο τόσο δυστυχισμένο, ὥστε δὲν τόλμησα νὰ τοῦ ἀπευθύνω τὴ παραμικρὴ μομφή.

— Πιστεύετε, μὲ ρώτησε, ὅτι θὰ θεραπευθῇ ἡ Παυλίνα ;

— Εἶμαι σχεδὸν βέβαιος.

— Νὰ τῆς πῆτε σᾶς παρακαλῶ, τὴν κατάσταση στὴν ὁποία μὲ βρήκατε. Καὶ τώρα πρέπει νὰ πηγαίνω, πρόσθεσε ἀνατριχιάζοντας κ' ἔσυρε τὰ κουρασμένα μέλη του πρὸς τὴν πόρτα.

— Σταθῆτε ! φώναξα· πέστε μου ἂν μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ σὲ τίποτε χρήσιμος.

Χαμογέλασε ἀσθενικὰ καὶ μοῦ εἶπε.

— Δόστε μου λίγα χρήματα. Θὰ μπορέσω ἴσως νὰ τὰ φυλάξω καὶ νὰ προιηθεύομαι μ' αὐτὰ διάφορα μικροπράγματα ποὺ ἀποτελοῦν πολυτέλειες γιὰ ἕνα κατάδικο.

Τοῦ ἔδωσα ἕνα μάτσο, χαρτονομίσματα τὰ ὁποῖα ἔκρυψε κάτ' ἀπ' τὰ ροῦχα του.

— Μήπως θέλετε κι' ἄλλα : τὸν ρώτησα.

Μοῦ ἀπάντησε κουνῶντας ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του καὶ πρόσθεσε :

— Φοβᾶμαι μήπως μοῦ τὰ κλέψουν κι' αὐτὰ πρὶν προφτάσω νὰ τὰ χρησιμοποιήσω. Ἀπὸ σᾶς ὅμως ἐξαρτᾶται νὰ μοῦ κάνετε μι' ἄλλη χάρη πιὸ σπουδαῖα. Ὁ Μακάρι, αὐτὸς ὁ ἄθλιος, θὰ πέσῃ ἀργὰ ἢ γρήγορα στὰ χέρια τῆς δικαιοσύνης. Ὅπως ὑποφέρω ἐγώ, θὰ ὑποφέρῃ κι' αὐτός. Ὅταν ἔρθῃ λοιπὸν ἡ ὥρα του, προσπαθῆστε νὰ μοῦ τὸ κάνετε γνωστό. Εἶνε δύσκολο ἴσως αὐτὸ ποὺ σᾶς ζητῶ, μιὰ ἔσεις ἔχετε μεγάλα μέσα καὶ θὰ μπορέσετε νὰ τὸ κατορθώσετε...

Χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησή μου ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ ὁ σκοπὸς τὸν ὡδήγησε πρὸς τὴ φυλακή του. Τὸν ἀκολούθησα λίγο. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔμπαινε μέσ' στὴν ὑπόγεια κόλαση, μοῦ φώναξε :

— Χαίρετε, κύριε Βῶγκαν. ἂν σᾶς ἔκανα κακό, συγχωρῆστε με. Λὲν θὰ ξαναϊδωθοῦμε ποτέ !

— Ἐγὼ προσωπικῶς σᾶς συγχωρῶ εὐχαρίστως.

Ὁ στρατιώτης τὸν ἔσπρωξε βάνουσα μέσα. Τότε στράφηκε καὶ πάλι πρὸς ἐμένα. Τὰ μάτια του συνάντησαν τὰ δικά μου καὶ εἶχαν μιὰ ἔκφραση τέτοια ποὺ ποτὲ δὲ θὰ τὴ ξεχάσω. Ἡ βαρειὰ πόρτα ἔκλεισε πίσω του.

Ἐπίλογος

Ὕστερ' ἀπὸ μύριες περιπέτειες, μέσ' ἀπὸ τὶς ἀπέραντες σιβηρικὲς στέππες, ἔφτασα τέλος στὴν Πετρούπολη.

Ἐκεῖ μὲ περίμεναν ἀρκετὲς ἐπιστολὲς τῆς πιστῆς μου ὑπηρετρίας τῆς Σούζης, ἡ ὁποία μοῦ ἀνήγγελε ὅτι εἶχε φύγει μαζὶ μὲ τὴ γυναίκα μου ἀπὸ τὸ Λονδῖνο. Τὴν εἶχε πάει στὴν ἰδιαιτέρα της πατρίδα τὸ Ντεβονσάϊρ, ἐλπίζοντσς ὅτι ἐκεῖ θὰ βελτιωνόταν κατὰ πολὺ ἡ ὑγεία της, ὑπὸ τὴν ἐπίδραση τοῦ θαυμασίου κλίματος τοῦ τόπου αὐτοῦ.

Κατὰ πράγματι ἡ διαμονὴ αὐτὴ στὸ Ντεβονσάϊρ εἶχε κάνει πολὺ μεγάλο καλὸ στὴν Παυλίνα ἡ ὁποία ὅπως μοῦ ἔγραφε στὰ γράμματά της ἡ Σούζη, εἶχε γίνει πάλι δροσερὴ σᾶν ἕνα τριαντάφυλλο. Ὅσο γιὰ τὴ διανοητική της κατάσταση ἡ πιστή μου ὑπηρέτρια μοῦ ἔγραφε ὅτι ἡ σύζυγός μου ἦταν τόσο ὑγιὴς ὅσο κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος !

Ὅλ' αὐτὰ τὰ εὐχάριστα νέα δὲν ἔκαναν ἄλλο παρὰ νὰ μοῦ ἀνάψουν τὴν ἐπιθυμία νὰ γυρίσω μιὰ ὥρα ἀρχίτερα στὴν πατρίδα μου, ὅπου θὰ ξανάβλεπα τὴν ἀγαπημένη μου Παυλίνα ἔτσι ὅπως δὲν τὴν εἶχα γνωρίσει ποτὲ ὡς τώρα καὶ θὰ τὴν ξανάβρισκα ἐντελῶς καλὰ πνευματικῶς.

Ὡστόσο μιὰ ἀνησυχία μοῦ βασάνιζε τὴ σκέψη.

Θὰ μὲ ἀναγνώριζε τάχα τώρα ποὺ ἦταν ὑγιής ;

Θὰ κατώρθωνα τώρα νὰ τὴν κάνω νὰ μὲ ἀγαπήσῃ ;

Τὰ βάσανά μου εἴχανε τάχα τελειώσει πιά ;

Ὅλ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα στριφογύριζαν ἀδιάκοπα μέσα στὸ μυαλό μου.

Τέλος, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσω κανένα, πῆρα τὸ βαπόρι καὶ ξεκίνησα γιὰ τὴν Ἀγγλία. Μόλις ἔφτασα ἐκεῖ τράβηξα κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ Ντεβονσάϊρ, στὴ διεύθυνση ποὺ μοῦ ἔγραφε στὰ γράμματά της ἡ Σούζη.

Ἐκεῖ δὲν μὲ περίμενε κανείς. Ἔτσι βρέθηκα μπρὸς σ' ἕνα χαριτωμένο ἡσυχο σπιτάκι, χτισμένο στὴν πλαγιὰ ἑνὸς κατάφυτου λοφίσκου καὶ περιβαλλόμενο ἀπὸ λουλουδιασμένα περιβόλια. Μόλις ἀντίκρυσα αὐτὸ τὸ ἥσυχο καταφύγιο ἐπιδοκίμασα μὲ τὴ σκέψη μου τὴν ἐκλογὴ ποὺ εἶχε κάνει ἡ καλή μου Σούζη.

Ἀπόλυτος ἡσυχία ἐβασίλευε.

Μιὰ ὑπηρέτρια μόνο βρισκόταν καὶ κεντοῦσε στὴν ξύλινη σκάλα τοῦ σπιτιοῦ. Τὴν ἐρώτησα καὶ μοῦ εἶπε ὅτι ἡ «δεσποινὶς Παυλίνα» εἶχε πάει περίπατο στὸ δάσος. Συγχρόνως μοῦ ἔδειξε καὶ τὴ διεύθυνση πρὸς τὴν ὁποία εἶχε τραβήξει.

Ἐτλησίαζε ἡ ἀρχὴ τοῦ φθινοπώρου, μὰ ὅλα γύρω μου ἤτανε καταπράσινα. Τὰ τελευταῖα λουλούδια τοῦ καλοκαιριοῦ μοσχοβολοῦσαν κάτ' ἀπ' τὰ πόδια μου, μέσ' ἀπ' τὰ κλαδιὰ τῶν πυκνόφυλλων δέντρων φαινόταν ἕνα χωριουδάκι ψηράδων. Τὰ σπίτια του ὅλα ἦταν μαζεμένα πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἕνας χείμαρος, κατεβαίνοντας ἀπ' τὴν κοιλάδα, χύνεται μὲ πάταγο μέσα στὴν θάλασσα. Ἀπὸ τὴν κάθε μεριὰ τοῦ χειμάρου αὐτοῦ ὑψωνόντουσαν μεγάλοι βράχοι, πίσω ἀπ' τοὺς ὁποίους ἔρριχναν τὸν ἴσκιο τους οἱ γύρω λόφοι ποὺ ἦσαν κατάφυτοι. Ἀπέναντί μου ἁπλωνόταν ὁ ἀπέραντος ὠκεανός, γαλήνιος καὶ πολύχρωμος. Μακρυὰ μέρικα πλοῖα ποὺ ταξείδευαν μουντζούρωναν τὸ ὁρίζοντα μὲ τὸν καπνό τους. Πιὸ κοντὰ μικρὰ καράβια καὶ ψαροπούλες ἔρριχναν τὰ δίχτυα τους στὴν κοιμισμένη θάλασσα.

Ἐπῆρα ἕνα μικρὸ δρόμο, ὁ ὁποῖος τραβοῦσε μέσ' ἀπὸ τοὺς βράχους. Ἀφοῦ περπάτησα ἀρκετὰ ἔφτασα τέλος στὸ δάσος ὅπου, καθὼς μοῦ εἶχε πῆ ἡ ὑπηρέτρια, εἶχε πάει νὰ κάνει τὸν περίπατό της ἡ Παυλίνα. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἄρχισα νὰ διασχίζω τὸ δάσος αὐτὸ μοῦ φάνηκε πὼς ἤμουν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐρωτευμένους πρίγκηπες τῶν παραμυθιῶν ποὺ ἀναζητάει τὴν πεντάμορφη βασιλοπούλα του μέσα στὰ μαγεμένα δάση. Ξαφνιάστηκα πολὺ ὅταν εἶδα νὰ παρουσιάζεται ἐξαφνα μπροστά μου, ἡ καλή μου νεράϊδα ἡ Σούζη.

Ἐπήγαινε τρέχοντας πρὸς τὸ σπίτι γιὰ νὰ φέρῃ ἕνα σάλι τὸ ὁποῖο χρειαζόταν ἡ κυρία της.

Μόλις μὲ εἶδε τὰ μάτια της ἄστραψαν ἀπὸ χαρὰ κι' ἀπὸ τὸ στόμα της βγῆκε μιὰ δυνατὴ κραυγή. (Ἀκολουθεῖ)

Ἐνῶ ἔγραφα τὶς τελευταῖες γραμμὲς εἶδα τὴν Παυλίνα στὸ πλευρό μου νὰ μοῦ χαμογελᾶ

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ ! ΑΠΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΡΧΙΖΕΙ Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ

ΜΠΑΛΑΟΟ

(Τὸ νέο μας μυθιστόρημα)

Θὰ σᾶς καταπλήξῃ, θὰ σᾶς τρομάξῃ, θὰ σᾶς φέρῃ φρικιάσεις, θὰ σᾶς γοητεύσῃ, θὰ σᾶς θυμήσῃ τὸν περίφημο "ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ,,